

Небезпечна ідея

Літнє сонечко золотистим світлом заливало долину Вулканосів. Там кипіла робота, адже в сім'ї Крато багато клопотів: настали жнива! Мама Лавана й тато Ерупто вже вийшли в поле жати. А Крато, Фламбія та дідусь Вулко діставали з вулкана велетенські бочки, у яких зазвичай зберігали жалку кропиву.

— Дорогу дідусеві з бочкою! —
гукнув дід Вулко.

Фламбія і Крато
допомогли йому
підняти з кратера
важку ношу.

Тим часом
на протилежному

березі річки бабуся Фламбії Етна стояла на балконі й скубла зеленину в ящику для квітів.

— Тьху-тьху! — бурмотіла вона. — Як можна бути такими ненажерами? Повні бочки пукального їдла!

Крато на це не зважав. Разом із Фламбією вони викотили бочку на невеличкий виступ.

— А тепер — найкраща частина роботи! — оголосив Крато. — Ми спустимо бочку вулканічним схилом просто в долину!

З бочки визирнув дракончик Смок, домашній улюбленець Крато.

— Смоккі, вилазь! — крикнула вулканося. —

Бо тебе зараз звідти викине.

У Крато раптом виникла ідея, як зробити найкращу частину роботи ще ліпшою.

— Фламбіє, ходи-но сюди, — прошепотів він подрузі й заліз у бочку. — Скотимось униз! Буде дуже весело!

Дід Вулко якраз дразнив бабцю Ету, показуючи їй «носа», і не помітив, що Крато з Фламбією сховалися в бочці.

— Краще вже пукальне їдло, аніж отой ваш пісний трав'яний сушняк! — вигукнув він і спересердя штурхнув бочку ногою.

Бочка хитнулася, підстрибнула й стрімко покотилася додолю. Малі вулканоси заверещали від радості, захвату й лоскоту в животах. Смок збентежено пурхав слідом за бочкою.

— Пук-грюк, стережись, ми мчимо униз! — горлав Крато.

Дід Вулко розгублено витріщився вслід малим вулканосам і з переляку випустив хмаринку сірих пуків.

— Що ви, пук-пуцьвірінки, взагалі там робите?

Бочка котилася дедалі швидше. Оберталася стрімкіше й стрімкіше, стрибала через каміння — і мчала просто до річки.

Рятувальник-неплавун

Крато з Фламбією досі кричали, але тепер уже від страху. Вони навіть уявити не могли, що спуск буде таким небезпечним, швидким і шаленим.

Дід Вулко одразу ж з'їхав слідом за ними.

— Бі-бі, бі-бі! Дід не кине вас в біді! — намагався підбадьорити малих вулканосів.

Здійнявши хмару пилуки, він відчув тепло під сідницями, але все одно не встиг: бочка вже досягла підніжжя вулкана, пострибала до берега і з розгону полетіла в річку. Шубовсть!

— Сто пуків мені в печінку! — вигукнув дід Вулко й, опинившись унизу, скочив на ноги та подибуляв до води.

— Рятуйте! Рятуйте! — волали Крато з Фламбією, вистромивши голови з бочки й несамовито розмахуючи руками.

